



LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LES BENAURANCES

Feliços els pobres en l'esperit



Ens trobem davant la primera de les Benaurances de l'Evangeli de Mateu: «Feliços els pobres en l'esperit, perquè d'ells és el regne del cel» (Mt 5,3).

Hem de preguntar-nos: què s'entén aquí per «pobres»? L'Evangeli de Mateu, a diferència del de Lluc, parla de «pobres en l'esperit». Què vol dir això? L'esperit, segons la Bíblia, és l'alè de la vida que Déu ha comunicat a Adam; és la nostra dimensió més íntima, diguem-ne la dimensió espiritual, la que ens fa persones humanes, el nucli profund del nostre ésser. Aleshores els «pobres en l'esperit» són els que són i se senten pobres, captaires, en la profunditat del seu ésser.

Quantes vegades se'ns ha dit el contrari! Heu de ser alguna cosa en la vida, ser algú... Cal fer-se un nom... D'aquí ens ve la soledat i la infelicitat: si jo he de ser «algú», competeixo amb els altres i visc en la preocupació obsessiva pel meu ego.

Tothom, davant d'un mateix, sap bé que el que ha de fer sempre queda radi-

calment incomplet i vulnerable. No hi ha res que pugui cobrir aquesta vulnerabilitat. Però com es viu, de malament, si no s'accepten els propis límits! Les persones orgulloses no demanen ajut, no demanen ajut perquè han de mostrar-se autosuficients. Què difícil que és admetre un error i demanar perdó.

Per què és difícil demanar perdó? Perquè humilia la nostra imatge hipòcrita. Això no obstant, viure mirant d'amagar les pròpies mancances és esgotador i angoixant.

Però hi ha una cosa fonamental que cal repetir: no ens hem de transformar per esdevenir pobres en l'esperit, no hem de fer cap transformació perquè ja en som! És la condició humana.

El Regne de Déu és dels pobres en l'esperit. Regnen realment els qui saben estimar el veritable bé més que a si mateixos. I aquest és el poder de Déu.

En què va mostrar Crist el poder? Perquè va saber fer el que els reis de la terra no fan: donar la vida pels homes. Aquest és el veritable poder. Poder de germanor, poder de la caritat, poder de l'amor, poder de la humilitat. Crist ha fet això.

Aquesta és la veritable llibertat: qui té aquest poder de la humilitat, del servei, de la germanor és lliure. Al servei d'aquesta llibertat hi ha la pobresa elogiada en les Benaurances.

Dimecres, 5 de febrer de 2020

REFLEXIONS

El transhumanisme: Una nova utopia? (I)



Des del transhumanisme es proposa un canvi de la naturalesa humana mitjançant el seu millorament biotecnològic i, d'aquesta manera, es pretén accelerar i dirigir el procés evolutiu humà envers un horitzó dibuixat de bell antuvi.

Les primeres manifestacions d'aquest corrent de pensament es remunten a la dècada dels vuitanta del segle passat, encara que, com veurem, el terme ja fou emprat, en 1966, per F. M. Sfondiary (1930-2000) quan ensenyava a la New School of Social Research de Nova York. També trobem l'ús del vocable en l'obra d'Abraham Maslow (1908-1970), *Towards a Psychology of Being* (1968) i en la de Robert Ettinger (1918-2011), *Man into Superman* (1972).

En el nucli de la qüestió s'hi entrecruen un ventall de temàtiques molt difícils de dilucidar a priori: Què significa naturalesa humana? Quins són els límits de la millora de la con-

dició humana? Què vol dir, pròpiament, millorar una persona?

En aquest debat hi entren qüestions tan apassionants com el valor del cos, la ductilitat de la carn, la identitat personal i la llibertat de l'ésser humà, així com la relació entre cos i ment i la diferència substantiva entre l'ésser humà i l'artefacte tècnic, però també s'hi entrecruen qüestions d'ordre polític, jurídic i, fins i tot, teològic.

Com escriu Robin Hanson (1959), el transhumanisme és un moviment segons el qual les noves tecnologies canviaran, probablement, el món en el proper segle i en els següents, fins a tal punt que els nostres descendents ja no seran, en molts aspectes, éssers humans com nosaltres. Seran, més aviat, éssers transhumans i, fins i tot, éssers posthumans, però, en qualsevol cas, postdarwinians.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Jr 28,1-17 / Sl 118 / Mt 14,22-36]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixeblla de Pau a Filips (s. I).

4. □ Dimarts [Jr 30,1-2.12-15.18-22 / Sl 101 / Mt 15,1-2.10-14]. Sant Joan M. Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, màrtir.

5. ■ Dimecres [Jr 31,1-7 / Sl: Jr 31,10-13 / Mt 15,21-28]. Dedicació de la Basílica de Santa Maria la Major; Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, del Vinyet, Eivissa, Remei, ...

6. □ Dijous [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / Sl 96 / Mt 17,1-9]. La Transfiguració del Senyor. Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalà d'Henares.

7. ■ Divendres [Na 1,15;2,2;3,1-3.6-7 / Sl: Dt 32,35-41 / Mt 16,24-28]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus 4 diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza, 1480 - Nàpols, 1547), prev. fundador dels Teatins (CR, 1524).

8. □ Dissabte [Ha 1,12-2,4 / Sl 9 / Mt 17,14-20]. Sant Domènec (Domíng) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominics (OP) a Tolosa de Llen-

guadoc (1215) per combatre els albigesos.

9. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1R 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), màrtir carmelitana, copatrona d'Europa; sant Romà, màrtir (s. III); sant Esteve, bisbe i màrtir; santa Càndida M. Cipitria Barriola, fundadora de les Filles de Jesús.

Diumenge XVIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Doneu-los vosaltres de menjar!»



Davant el gran problema de la fam molts voldrien que Déu fes un miracle i l'eliminés de soca-rel. Però això seria bandejar la nostra responsabilitat. Què ens diu l'evangeli d'avui?: *Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts.* Primer és aquest sentiment que toca el cor, sentiment d'amor envers aquelles persones necessitades. Però després quan els deixebles li diuen: *Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar. Jesús respon: No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.* Aquesta és la nostra responsabilitat: alimentar les multituds famolenques. El Senyor, certament farà el miracle però comptant amb la nostra col·laboració. Per això quan *li diuen: Aquí només tenim cinc pans i dos peixos. Jesús respongué: Porteu-los.* Quan som conscients de la nostra petitesa i de la nostra incapacitat llavors el Senyor ens dona el seu socors. Però això sí, posant sempre a disposició dels nostres germans tot el que tenim. Podem dir que sense l'aportació dels cinc pans i els dos peixos Jesús no hauria multiplicat els aliments.

Però Isaïes ens recorda: *Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diner, compreu i mengeu sense pagar res. Per què malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan?* L'únic aliment i l'única beguda que associa és seguir l'aliança de Déu, seguir el seu camí: *Pactaré amb vosaltres una aliança eterna.* Jesús ens dirà que ell mateix és el veritable aliment que ens dona vida. Un aliment pel qual no cal gastar diners: Déu ens ho dona tot gratuïtament. Perquè l'amor de Déu és tan fort que mai no deixarà d'estimar-nos: *Ni la mort ni la vida, ni els àngels o els altres poders, ni res del món present o del futur no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que en Jesucrist ha demostrat com ens estima.* No hi ha d'haver tampoc cap poder humà que ens pugui separar de l'amor a tants germans que necessiten els nostres pans i peixos.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, / mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell qui ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles.

Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblets a comprar-se menjar.» Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos.» Jesús respongué: «Porteu-me'ls.»

Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'erba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alzà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent.

Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

▶ Lectura del profeta Isaïes (Is 55,1-3)

Esto dice el Señor: ¡Oh, todos los que estáis sedientos, id por agua, aunque no tengáis dinero! Venid, comprad grano y comed, sin dinero y sin pagar, vino y leche. ¿Por qué gastáis vuestro dinero en lo que no es pan, y vuestro salario en lo que no llena? Escuchadme bien, y comeréis cosas buenas; y os deleitaréis con manjares exquisitos. Prestad oído y venid a mí; escuchad y vivirá vuestra alma. Haré con vosotros un pacto eterno, según la fiel promesa que hice a David.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias de favores.*

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,35.37-39)

Hermanos, ¿quién podrá separarnos del amor de Cristo? ¿La tribulación, la angustia, la persecución, el hambre, la desnudez, el peligro, la espada? Pero en todas estas cosas salimos triunfadores por medio de aquel que nos amó. Porque estoy persuadido de que ni la muerte, ni la vida, ni los ángeles, ni los principados, ni las cosas presentes ni las futuras, ni las potestades, ni la altura ni la profundidad, ni otra criatura alguna podrá separarnos del amor que Dios nos ha manifestado en Cristo Jesús, nuestro Señor.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo al enterarse Jesús de la muerte de Juan Bautista se fue de allí en una barca a un lugar tranquilo y solitario; la gente, al enterarse, lo siguió a pie desde las ciudades.

Al desembarcar y ver a tanta gente, se compadeció de ella y curó a sus enfermos. Al caer el día, se le acercaron sus discípulos y le dijeron: «Estamos en un descampado y ya es muy tarde; despide a la gente para que vayan a las aldeas a comprarse algo de comer». Jesús les dijo: «No hace falta que se vayan. Dadles vosotros de comer». Ellos le dijeron: «Sólo tenemos aquí cinco panes y dos peces». Él dijo: «Traédmelos.»

Mandó que la gente se echase sobre la hierba, tomó los cinco panes y los dos peces, alzó los ojos al cielo y los bendijo; partió los panes y se los dio a los discípulos para que se los distribuyeran a la gente.

Todos comieron y se hartaron; y se recogieron doce canastos llenos de las sobras. Los que comieron eran unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.